

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล ครั้งที่ 49
1 มกราคม 2016 / 2559

สันติเกิดขึ้นได้ ถ้าเราไม่ทิ้งดูตาย

1. พระเจ้าทรงไม่ทิ้งดูตาย พระองค์ทรงเอาใจใส่มนุษยชาติ! พระองค์ทรงไม่ทอดทิ้งเรา! ในวาระขึ้นปีใหม่ปีนี้ ข้าพเจ้าไม่เพียงจะแบ่งปันความเชื่อมั่นที่ลึกซึ้งนี้แล้ว ยังขอแบ่งปันความปรารถนาได้อย่างจริงใจเพื่อความเจริญรุ่งเรือง สันติ และความหวังของมนุษยทุกคน ทั้งชายและหญิง ทุกครอบครัว ประชาชาติและทุกประเทศทั่วโลก รวมทั้งผู้นำประเทศและรัฐบาล และผู้นำศาสนาทุกคน บรรลุผลเป็นจริงขึ้นมา เรายังคงเชื่อว่า ในปี 2016 นี้ จะได้เห็นพวกเราทุกคนต่างมีส่วนร่วมอย่างมั่นคงและมั่นใจในการแสวงหาความยุติธรรม และสันติภาพ ในระดับที่แตกต่างกันไป สันติภาพเป็นทั้งพระพรของพระเจ้าและผลงานของมนุษย์ ด้วยพระพรที่พระเจ้าทรงมอบให้นี้ มนุษย์ทุกคนทั้งชายและหญิง ได้รับเรียกให้สร้างและบรรลุซึ่งสันตินี้

ยึดถือเหตุผลของเราเพื่อความหวัง

2. เป็นเรื่องน่าเศร้าใจ ที่สงครามและการก่อการร้ายซึ่งมาพร้อมกับมลพิษทางอากาศ การข่มเหงรังแกกันด้วยสาเหตุทางชาติพันธุ์หรือศาสนา และการใช้อำนาจอย่างผิดๆ ต่างก็เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ต้นปีจนปลายปีที่ผ่านมา ในหลายๆ พื้นที่ของโลก เหตุการณ์เหล่านี้กลายเป็นเรื่องธรรมดา จนแทบจะกลายเป็น “สงครามโลกครั้งที่สามที่เริ่มต่อสู้กัน ทีละน้อยทีละน้อย” อย่างแท้จริง กระนั้นก็ดี เหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นในปีนี้ซึ่งกำลังจะผ่านไปนั้น ได้บันดาลใจข้าพเจ้าให้มองไปข้างหน้าสู่ปีใหม่ เพื่อสนับสนุนทุกคนมิให้สูญเสียความหวังในความสามารถของมนุษย์เราต่อการเอาชนะความชั่วร้าย และการต่อสู้กับการยอมจำนน และการทิ้งดูตาย เหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของเรา ในการแสดงความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน และก้าวข้ามประโยชน์ส่วนตัว การเฉยเมย และการทิ้งดูตายท่ามกลางสถานการณ์ที่วิกฤติ

ในที่นี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงความพยายามเชื่อเชิญบรรดาผู้นำระดับโลก ให้มาร่วมการประชุมประเทศภาคี ครั้งที่ 21 (COP21) เพื่อหาวิธีการใหม่ๆ ในการเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และเพื่อปกป้องโลก ซึ่งเป็นบ้านของเราร่วมกัน เรายังสามารถคิดถึงเหตุการณ์ระดับโลกสองเหตุการณ์ด้วยกัน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ นั่นคือการประชุมสุดยอดที่แอดดิส อบาบา เพื่อ

ระดมทุนสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนทั่วโลก และรับรองวาระการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ ปี 2030 ที่มุ่งสร้างมาตรฐานการครองชีพของประชาชาติทุกคนในโลกอย่างสมศักดิ์ศรีมากขึ้นให้ได้ภายในปี 2030 โดยเฉพาะคนยากจน

สำหรับพระศาสนจักรแล้ว ปี 2015 เป็นปีพิเศษ เพราะเป็นวาระครบรอบปีที่ห้าสิบ ของเอกสารของสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 ซึ่งได้แสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับโลก ในช่วงเริ่มสังคายนานั้น สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ที่ 23 ต้องการเปิดหน้าต่างของพระศาสนจักร ให้กว้างมากขึ้น และพัฒนาการติดต่อสื่อสารกับโลก เอกสารทั้งสองฉบับนี้ คือ คำแถลงเรื่อง *ความสัมพันธ์แห่งพระศาสนจักร กับบรรดาศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์ศาสนา (Nostra Aetate)* และพระธรรมนูญว่าด้วย *พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้ (Gaudium et Spes)* เป็นสัญลักษณ์ แสดงถึงความสัมพันธ์ใหม่ด้วยการเสวนา ความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว และการร่วมไปด้วยกัน ตามที่พระศาสนจักรพยายามกระตุ้นให้เกิดขึ้นในครอบครัวมนุษยชาติ ในคำแถลงเรื่อง *ความสัมพันธ์แห่งพระศาสนจักร กับบรรดาศาสนาที่ไม่ใช่คริสต์ศาสนา* พระศาสนจักรแสดงถึงการเปิดกว้างต่อการเสวนากับศาสนาอื่นที่ไม่ใช่คริสต์ศาสนา ในพระธรรมนูญว่าด้วย *พระศาสนจักรในโลกสมัยนี้* ซึ่งยอมรับว่า “ความชื่นชมและความหวัง ความโศกเศร้าและความกังวลของมนุษย์ในสมัยนี้ โดยเฉพาะคนยากจนและผู้มีความทุกข์เข็ญทั่วไป ย่อมถือว่าเป็นความชื่นชมและความหวัง เป็นความโศกเศร้าและความกังวล ของผู้เป็นศิษย์ของพระคริสตเจ้าด้วย” [1] นั้น พระศาสนจักรเสนอตัวเข้าร่วมการเสวนากับครอบครัวมนุษยชาติเกี่ยวกับปัญหาในโลกของเรา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ แสดงถึงความ เป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน การเคารพและความรัก [2]

ทำนองเดียวกันนี้ ระหว่างปีศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเมตตาในขณะนี้ ข้าพเจ้าขอเชื้อเชิญพระศาสนจักรให้ภาวนาและทำงาน เพื่อให้คริสตชนทุกคนได้มีหัวใจที่ถ่อมตนและเห็นอกเห็นใจ เป็นหัวใจที่สามารถประกาศและเป็นพยานถึงความรักเมตตา เป็นความหวังของข้าพเจ้า ที่เราทุกคนจะได้เรียนรู้ที่จะ “ให้อภัยและมอบให้” เปิดใจให้กว้างมากขึ้น “ต่อผู้ที่อยู่ชายขอบสังคม เป็นชายขอบที่สังคมสมัยใหม่สร้างขึ้นเอง” และไม่ยินยอมที่จะตกอยู่ใน “การนิ่งดูตายอย่างน่าอดสู หรือมีกิจวัตรประจำวันที่น่าเบื่อซึ่งปิดกั้นเราจากการค้นพบสิ่งใหม่! ขอให้เราขจัดความคิดเยาะเย้ยถากถางที่มีแต่ทำลายให้หมดลงไปเสีย!” [3]

ถือเป็นเหตุผลที่ดีมาก ที่เชื่อถึงความสามารถของมนุษย์ในการทำงานร่วมกันด้วยความ เป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว บนพื้นฐานของการติดต่อสัมพันธ์กัน และพึ่งพาอาศัยกันของเรา เพื่อแสดงให้เห็นถึงความหวังใฝ่ที่มีต่อพี่น้องชายหญิงที่อ่อนแอเปราะบางมากของเรา และเพื่อเป็นการคุ้มครองความดีส่วนรวม ทัศนคติแห่งความรับผิดชอบร่วมกันนี้ มีแก่นแท้อยู่ในกระแสเรียก

พื้นฐานของเราที่มุ่งสู่ภราดรภาพและการมีชีวิตร่วมกัน คักดีศรีของแต่ละคน และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นสิ่งที่ทำให้เราเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงพระประสงค์ที่จะสร้างมาตามภาพลักษณ์และความละม้ายพระองค์ ในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตซึ่งได้รับคักดีศรีที่ไม่อาจล่วงละเมิดได้ เราเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับพี่น้องหญิงชายของเรา ซึ่งเป็นผู้ที่เราต้องรับผิดชอบและเป็นผู้ที่เราทำกิจกรรมด้วยความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน หากขาดความสัมพันธ์นี้ เราก็จะเป็นมนุษย์น้อยลงเมื่อนั้น เราเห็นแล้วว่า การนิ่งดูตาย แสดงให้เห็นถึงอันตรายของครอบครัวมนุษย์ ในขณะที่เราเข้าใกล้ปีใหม่ ข้าพเจ้าขอเชิญชวนทุกคนใช้หุ้ของความเป็นจริงนี้ เพื่อที่จะเอาชนะการนิ่งดูตายและมุ่งสู่สันติภาพ

การนิ่งดูตายประเภทต่างๆ

3. แนนอน การนิ่งดูตายไม่ใช่เรื่องใหม่ ทุกช่วงเวลาในประวัติศาสตร์นั้น เราทราบว่ามีความที่ปิดใจตนเองต่อความต้องการของคนอื่นๆ มีความที่ปิดตาตนเองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว มีความที่หันหน้าหนีเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับปัญหาที่คนอื่นประสบอยู่ แต่ในยุคสมัยของเรานี้ การนิ่งดูตายมิใช่เรื่องส่วนตัวล้วนๆ อีกต่อไป แต่มีมิติที่กว้างขวางขึ้น และกำลังก่อให้เกิด “โลกาภิวัตน์ของการนิ่งดูตาย”

การนิ่งดูตายประเภทแรกในสังคมมนุษย์ คือการนิ่งดูตายไม่สนใจพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่การไม่ใส่ใจต่อเพื่อนบ้านของตนและสิ่งแวดลอม นี่เป็นหนึ่งในผลกระทบที่ร้ายแรงของมนุษยนิยมที่จอมปลอมและวัตถุนิยมเชิงปฏิบัติที่สัมพันธ์กับแนวความคิดสัมพัทธนิยม และแนวคิดสูญนิยม เราได้มาถึงจุดที่คิดว่าเราเองเป็นต้นกำเนิดและเป็นผู้สร้างตนเอง รวมทั้งชีวิตและสังคมของเรา เรา รู้สึกว่าอยู่อย่างพอเพียงได้ด้วยตัวเอง และไม่เพียงแต่พร้อมที่จะหาสิ่งทดแทนพระเจ้าเท่านั้น แต่จะทำอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีพระเจ้า ผลที่ตามมาคือ เรา รู้สึกว่าเรามีได้เป็นหนี้ใครนอกจากเป็นหนี้ตัวเอง และเราก็เรียกร้องแต่เพียงสิทธิเท่านั้น [4] ความเข้าใจที่ผิดพลาดเกี่ยวกับเรื่องตัวบุคคลนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ได้ให้ข้อสังเกตว่า ไม่ว่าจะเป็นตัวมนุษย์เอง หรือการพัฒนามนุษย์ก็ตาม ต่างก็ไม่สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายสูงสุดได้ [5] สมเด็จพระสันตะปาปาปอล ที่ 6 ก็ได้เคยระบุไว้เช่นเดียวกันว่า “ไม่มีมนุษยนิยมที่แท้จริง นอกเสียจากต้องเปิดใจกว้างต่อสิ่งสูงสุด และตระหนักถึงกระแสเรียกที่ให้ความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง” [6]

การนิ่งดูตายไม่สนใจเพื่อนบ้านของเราปรากฏออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกัน บางคนมีข้อมูลดี พวกเขาฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ หรือดูโทรทัศน์ แต่พวกเขาก็ทำเช่นนั้นเหมือนกลไกและ

มิได้มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องแต่ประการใด พวกเขาตระหนักถึงโคกนาฏกรรมที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่มนุษยชาติ แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่าตนควรมีส่วนร่วมหรือเห็นอกเห็นใจ นี่คือทัศนคติของผู้ที่รู้ แต่เพียงแต่จ้องมอง ความนึกคิดและการกระทำของพวกเขายังคงมุ่งเน้นที่ตัวเอง นำเอาคร่ำใจที่ต้องบอกว่าการหลังไหลของข้อมูลในทุกวันนี้ไม่ได้ทำให้เกิดความห่วงกังวลในปัญหาของคนอื่นเพิ่มขึ้นแต่ประการใด ซึ่งเป็นความห่วงใยที่เรียกร่องการเปิดใจกว้างและความรู้สึกเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน [7] ที่จริงแล้ว ข้อมูลท่วมหัวทำให้ความรู้สึกของผู้คนชาชิน และทำให้ปัญหาต่างๆ มีน้ำหนักน้อยลง มีผู้คนที่ “เอาแต่โทษคนยากจนและประเทศยากจนที่ทำให้พวกเขามีปัญหา พวกเขาสนใจกับการเหมารวมที่ไม่สมเหตุผล โดยอ้างว่าวิธีการแก้ก็คือ ‘การศึกษา’ ซึ่งจะทำให้ปัญหาของคนยากจนสงบลงได้ และทำให้พวกเขาอ่อนน้อมและไม่เป็นอันตราย ทั้งหมดนี้ยิ่งทำให้คนชายขอบโกรธมากเมื่อพบเห็นการทุจริตอย่างกว้างขวางและฝังรากลึกในหลายประเทศ ทั้งในรัฐบาลของพวกเขา ในภาคธุรกิจและสถาบันต่างๆ ไม่ว่าผู้นำของพวกเขาจะมีอุดมการณ์ทางการเมืองใดก็ตาม” [8]

ส่วนในกรณีอื่นๆ การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจแสดงออกด้วยการรู้สึกไม่กังวลต่อสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสิ่งนั้นไม่ได้สัมผัสเราโดยตรง บางคนไม่ต้องการที่จะตั้งคำถามหรือหาคำตอบ พวกเขาใช้ชีวิตท่ามกลางความสะกดกลบยาบ ไม่ได้ยินเสียงร้องของบรรดาผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน เราแทบไม่รู้สึกละเลย เราเจริญเติบโตโดยไร้ความสามารถในการเห็นอกเห็นใจความรู้สึกของคนอื่นๆ และปัญหาของพวกเขา เราไม่มีความใส่ใจที่จะดูแลพวกเขา เราคิดว่าปัญหาของพวกเขาก็เป็นความรับผิดชอบของพวกเขาเอง และไม่ใช่อะไรของเรา [9] “เมื่อเรามีสุขภาพดีและสะกดกลบยาบ เราก็ลืมคนอื่น (ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าพระบิดาไม่เคยทรงกระทำ) เราไม่กังวลต่อปัญหาของพวกเขา ความทุกข์ยากและความอยุติธรรมที่พวกเขาต้องทนแบกรับ ... หัวใจของเรานับวันจะยิ่งเย็นชา ตราบใดที่ฉันค่อนข้างมีสุขภาพดีและสะกดกลบยาบ ฉันก็ไม่คิดคำนึงถึงคนที่ด้อยกว่าฉัน” [10]

เนื่องจากเราอาศัยอยู่ในบ้านของเราด้วยกัน เราก็อดไม่ได้ที่จะถามตัวเองเกี่ยวกับสถานการณ์ของบ้านหลังนี้ เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าพยายามทำในสมณสาสน์ “จงสรรเสริญพระเจ้า” (*Laudato Si'*) น้ำและมลพิษทางอากาศ การแสวงหาผลประโยชน์จากผืนป่าตามอำเภอใจ และการทำลายสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ มักจะเป็นผลมาจากการนิ่งดูตายไม่แยแสที่มนุษย์มีต่อมนุษย์ ทั้งนี้เนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน นอกจากนั้น วิธีการที่เราปฏิบัติต่อสรรพสัตว์ ก็เป็นปรากฏการณ์เดียวกันที่เราปฏิบัติต่อคนอื่น [11] และยังมีกรณีที่ผู้คนทำอะไรได้อย่างอิสระในพื้นที่อื่นๆ โดยที่พวกเขาจะไม่กล้าทำที่บ้านของตนเอง [12]

ในสถานการณ์เหล่านี้และสถานการณ์อื่นๆ การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจนำไปสู่การสะท้อนกลับเข้าหาตนเองและขาดการอุทิศตน ดังนั้น การนิ่งดูตายจึงมีส่วนทำให้เราไม่มีสัมพันธภาพกับพระเจ้า กับเพื่อนบ้านของเราและกับสภาพแวดล้อม

สัมพันธภาพถูกคุกคามโดยโลกาภิวัตน์ของการนิ่งดูตาย

4. การเพิกเฉยต่อพระเจ้า เป็นเรื่องที่อยู่นอกพ้นไปจากพื้นที่ภายในส่วนตัวและจิตวิญญาณของแต่ละคน และส่งผลกระทบต่อพื้นที่สาธารณะและสังคม สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ได้เคยชี้ให้เห็นว่า “การถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและสันติสุขของมนุษย์บนแผ่นดินนั้น เกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด” [13] โดยแท้จริงแล้ว “หากมนุษย์ไม่เปิดใจกว้างต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดแล้ว มนุษย์ก็จะตกเป็นเหยื่อแนวความคิดแบบสัมพัทธนิยมได้โดยง่าย และพบว่าเป็นการยากที่จะทำหน้าที่ด้วยความยุติธรรมและทำงานเพื่อสันติภาพ [14] การไม่ใส่ใจและการปฏิเสธพระเจ้า ซึ่งทำให้มนุษย์ไม่ยอมรับบรรทัดฐานที่อยู่เหนือตน แต่ยอมรับตัวเองเพียงคนเดียวเท่านั้น ได้ส่งผลให้เกิดความโหดร้ายและความรุนแรง [15]

ไม่ว่าจะเป็นในแง่บุคคลแต่ละคนและในระดับชุมชนก็ตาม การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจเพื่อนบ้านของตน ซึ่งเกิดมาจากการนิ่งดูตายไม่ใส่ใจพระเจ้านั้น แสดงออกมาด้วยการไม่สนใจและไม่อุทิศตน ซึ่งเท่ากับเป็นการยึดสถานการณ์ความยุติธรรมและความไม่สมดุลทางสังคมอย่างใหญ่หลวง สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่ความขัดแย้ง หรือในบางกรณีจะก่อให้เกิดบรรยากาศของความไม่พอใจ ซึ่งเสี่ยงต่อการกระทำที่รุนแรงและไม่มั่นคงที่จะระเบิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว

การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจและการขาดการอุทิศตนเป็นการละเลยต่อหน้าที่ ซึ่งเราแต่ละคนต้องทำตามความสามารถและบทบาทของเราในสังคมเพื่อส่งเสริมความดีส่วนรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสันติภาพซึ่งถือเป็นสมบัติที่ล้ำค่าที่สุดอย่างหนึ่งของมนุษยชาติ [16]

ในระดับสถาบันนั้น การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจผู้อื่น และเพิกเฉยต่อศักดิ์ศรี สิทธิขั้นพื้นฐาน และเสรีภาพของพวกเขา ถือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ก่อรูปมาจากการแสวงหากำไรและแนวคิดสุขนิยม และสามารถกระตุ้นและแม้กระทั่งสร้างความชอบธรรมต่อการกระทำและนโยบายซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพในที่สุด การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจยังชักนำไปสู่ความชอบธรรมต่อนโยบายทางเศรษฐกิจที่เลวร้าย ซึ่งบ่มเพาะความยุติธรรม ความแตกแยก และความรุนแรงเพียงเพื่อสร้างหลักประกันต่อการอยู่ดีกินดีของแต่ละคนและประเทศชาติ บ่อยๆ ครั้งที่โครงการเศรษฐกิจและการเมืองมุ่งรักษาอำนาจและความมั่งคั่ง แม้จะต้องแลกกับการย่ำยีสิทธิขั้นพื้นฐานและความ

จำเป็นของคนอื่นๆ เมื่อสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนถูกปฏิเสธ เช่น สิทธิที่จะมีอาหาร มีน้ำดื่ม สิทธิที่จะเข้าถึงการรักษาพยาบาล และสิทธิในการทำงาน ก็มีแนวโน้มว่าประชาชนจะออกมาเรียกร้องสิทธิดังกล่าวด้วยการใช้กำลัง [17]

นอกจากนั้น การนิ่งดูตายไม่ใส่ใจต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติโดยการยอมรับการตัดไม้ทำลายป่า ปัญหามลพิษ และหายนะทางธรรมชาติที่ถอนรากถอนโคนทั้งชุมชนออกจากระบบนิเวศของพวกเขา และก่อปัญหาความไม่มั่นคงอย่างแท้จริง ลงเอยด้วยรูปแบบใหม่ๆ ของความยากจน และสถานการณ์ความอยู่ดีศรีสุขใหม่ๆ ที่บ่อยๆ มักจะส่งผลกระทบร้ายแรงมากมายต่อความมั่นคงและสันติภาพ มีสงครามเกิดขึ้นมาแล้วก็ครั้ง และยังจะเกิดสงครามอีกก็ครั้ง เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนปัจจัยหรือเพราะความกระหายต้องการทรัพยากรธรรมชาติด้วยความละโมภไม่รู้จักพอ [18]

เปลี่ยนการนิ่งดูตายไม่ใส่ใจไปสู่ความรักเมตตา : การกลับจิตกลับใจ

5. เมื่อหนึ่งปีที่ผ่านมา ในสารของข้าพเจ้าโอกาสวันสันติสากล ปี 2015 ด้วยคำขวัญ “ไม่มีทาสอีกต่อไป หญิงชายทั้งผองพี่น้องกัน” ข้าพเจ้ากล่าวขอร้องไปถึงเรื่องราวของกาอินและอาเบลที่เป็นพี่น้องกัน ซึ่งปรากฏเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ (เทียบ *ปฐมกาล* 4:1-16) ข้าพเจ้ามุ่งดึงความสนใจให้เห็นภาพว่า ความเป็นพี่น้องกันแบบดั้งเดิมนั้น ถูกทรยศตั้งแต่แรกเริ่มอย่างไร กาอินและอาเบลเป็นพี่น้องกัน ทั้งสองเกิดมาจากครรภ์เดียวกัน ทั้งสองต่างก็มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน และถูกสร้างมาตามภาพลักษณ์และความละม้ายพระเจ้า แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขาในฐานะพี่น้องกัน ถูกทำลายลง “กาอินไม่เพียงทนอาเบลไม่ได้เท่านั้น แต่ยังได้สังหารน้องเพราะความอิจฉา” [19] การสังหารพี่น้องคือรูปแบบของการทรยศหักหลัง และการที่กาอินปฏิเสธที่จะยอมรับอาเบลเป็นน้องชายของตนนั้น กลายเป็นความริ้วฉานแรกสุดด้านความสัมพันธ์ฉันพี่น้องในครอบครัว ความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน และความเคารพซึ่งกันและกัน

ต่อจากนั้น พระเจ้าทรงเข้ามาแทรกแซงเพื่อเตือนมนุษย์ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อเพื่อนมนุษย์ ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเมื่ออาดัมและเอวา บิดามารดาคู่แรกของเรา ได้ทำลายความสัมพันธ์กับพระองค์ผู้ทรงสร้างเขาทั้งสอง “จากนั้น พระเจ้าทรงตรัสกับกาอินว่า: “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลน้องหรือ” แต่พระเจ้าทรงตรัสตอบว่า “เจ้าทำอะไรลงไป? โโลหิตของน้องชายเจ้าส่งเสียงร้องไห้จากพื้นดินมาถึงเรา” (*ปฐมกาล* 4:9-10)

กาอินกล่าวว่าเขาไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับน้องชายของเขา และเขาไม่ใช่คนดูแลน้องชาย เขาไม่ได้รู้สึกรับผิดชอบต่อชีวิตของตนและต่อชะตากรรมของตนเอง เขาไม่ได้รู้สึกว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง เขานิ่งดูตายไม่ใส่ใจต่อน้องชายของตน แม้ว่าจะเกิดมาจากพ่อแม่เดียวกัน นี่เป็นเรื่องราวของพี่น้อง ของครอบครัว และของมนุษยชาติที่น่าเศร้าใจเพียงใด! นี่คือการนิ่งดูตายไม่ใส่ใจเป็นครั้งแรกที่แสดงออกมาระหว่างพี่น้อง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ได้ทรงนิ่งเฉยหรือไม่ใส่ใจแต่อย่างใด โลกहितของอาเบลมีค่ามหาศาลในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงตรัสถามกาอินให้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ที่จุดเริ่มต้นของมนุษยชาติ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของมนุษย์ ต่อมา เมื่อลูกหลานอิสราเอลตกเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระเจ้าก็ทรงเข้ามาแทรกแซงอีกครั้งหนึ่งโดยบอกแกโมเสสว่า “เราได้เห็นความทุกข์ยากของประชากรของเราที่อยู่ในอียิปต์ และได้ยินเสียงร้องของพวกเราเพราะนางงานของตน เรารู้ถึงความทุกข์ของพวกเรา และเราลงมาเพื่อปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และนำพวกเขาออกจากดินแดนนั้นไปสู่ดินแดนที่ดีและกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง” (อพย 3:7-8) เราควรสังเกตคำกริยาที่อธิบายถึงการแทรกแซงของพระเจ้า นั่นคือ พระองค์ทรงเห็น ได้ยิน รู้ ลงมา และปลดปล่อย พระเจ้ามิได้นิ่งดูตาย พระองค์ทรงใส่ใจและทรงทำงาน

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าได้เสด็จลงมาประทับอยู่ท่ามกลางเรา โดยทางพระเยซูเจ้า พระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงรับเอาเนื้อหนังและแสดงความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกับมนุษยชาติ ในทุกสิ่ง ยกเว้นบาป พระเยซูเจ้าทรงถือพระองค์เองเป็นพวกเดียวกับเรา พระองค์ทรง “เป็นบุตรคนแรกในบรรดาพี่น้องจำนวนมาก” (รม 8:29) พระองค์มิได้ทรงพอพระทัยเพียงแค่การสั่งสอนฝูงชนเท่านั้น แต่ยังทรงใส่ใจกับความเป็นอย่างอยู่ของพวกเรา โดยเฉพาะเมื่อทรงทอดพระเนตรเห็นพวกเราหิว (เทียบ มก 6:34-44) หรือไม่มีงานทำ (เทียบ มก 20:3) พระองค์มิได้ทรงเพียงหวังโยชายาและหญิงเท่านั้น แต่ยังทรงหวังโยปลาในทะเล นกในอากาศ บรรดาพืชพันธุ์และต้นไม้ ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งใหญ่และเล็ก พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นและทรงโอบกอดสิ่งสร้างทั้งหมด พระองค์ทรงกระทำมากกว่าเพียงแค่เห็น พระองค์ทรงสัมผัสชีวิตผู้คน ทรงตรัสกับพวกเขา ทรงช่วยพวกเขา และทรงแสดงพระเมตตาต่อผู้ที่ขัดสน ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ทรงสะท้อนอารมณ์อย่างมากถึงกับทรงพระกัมแสง (เทียบ ยน 11:33-44) และพระองค์ก็ทรงทำกิจการเพื่อยุติความทุกข์ทรมาน ความโศกเศร้า ความทุกข์ยาก และความตาย

พระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเป็นคนเมตตาเหมือนกับพระบิดาเจ้าในสวรรค์ของเรา (เทียบ ลก 6:36) ในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี (เทียบ ลก 10:29-37) พระองค์ทรงประณามผู้ที่ไม่ยอม

ช่วยเหลือคนอื่นที่เดือดร้อน ผู้ที่ “เดินผ่านและข้ามถนนไปอีกฟากหนึ่ง” (เทียบ ลก 10:31-32) จากตัวอย่างนี้ พระองค์ทรงสอนผู้ที่ฟังพระองค์และโดยเฉพาะบรรดาสาวกของพระองค์ ให้หยุดและช่วยบรรเทาความทุกข์ทรมานในโลกนี้และความเจ็บปวดของบรรดาพี่น้องของเราด้วยวิธีการต่างๆ ที่เรามีอยู่ เริ่มต้นด้วยเวลาของเรา ไม่ว่าเราจะติดธุระไม่ว่างเพียงใดก็ตาม การนั่งดูตายไม่ใส่ใจมักจะหาทางแก้ตัว อาทิ ด้วยการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่มี การพยายามหาทางทำสิ่งอื่นๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง และการปิดซ่อนความเป็นปรักษ์และอคติที่ทำให้เราแตกแยกกัน เอาไว้เบื้องหลัง

ความรักเมตตาเป็นหัวใจของพระเจ้า ความรักเมตตานี้ก็ต้องเป็นหัวใจของสมาชิกของครอบครัวบุตรของพระองค์ด้วยเช่นกัน เป็นหัวใจที่เด่นแรงยิ่งขึ้นเมื่อคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพสะท้อนพระพักตร์ของพระเจ้าในบรรดาสีงสร้างของพระองค์ พระเยซูเจ้าทรงบอกเราว่าการรักผู้อื่น ไม่ว่าจะ เป็น ชาวต่างชาติ คนป่วย ผู้ต้องกักขัง ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย แม้กระทั่งศัตรูของเรานั้น เป็นบรรทัดฐานที่พระเจ้าจะทรงใช้ในการพิพากษาการกระทำของเรา ชะตาชีวิตนิรันดรของเราขึ้นอยู่กับกรกระทำเช่นนี้ ไม่น่าแปลกใจที่นักบุญเปาโลอัครสาวก บอกคริสตชนของกรุงโรมให้ชื่นชมยินดีกับผู้ที่ชื่นชมยินดี และร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ (เทียบ โรม 12:15) หรือการที่ท่านสนับสนุนชาวโครินธ์ให้ถือว่าการอดออมและทำงานเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกับสมาชิกของพระศาสนจักรที่กำลังทุกข์ทรมาน (เทียบ 1 คร 16:2-3) และนักบุญยอห์น บันทึกรไว้ว่า “ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติของโลกนี้และเห็นพี่น้องของตนขาดแคลน แต่ยังมีใจแคบต่อเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นได้อย่างไร? (1 ยน 3:17; เทียบ ยก 2:15-16)

นี่คือเหตุผลที่ “มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับพระศาสนจักรและเพื่อความน่าเชื่อถือแห่งจุดหมายของพระศาสนจักรที่พระศาสนจักรเองดำเนินชีวิตและเป็นพยานถึงความรักเมตตา ภาษาและท่าทางของพระศาสนจักรต้องส่งผ่านความรักเมตตา เพื่อจะได้สัมผัสหัวใจของทุกคน และให้แรงบันดาลใจพวกเขาอีกครั้งเพื่อหาหนทางที่นำไปสู่พระบิดาเจ้า ความจริงประการแรกของพระศาสนจักรคือความรักของพระคริสต์ พระศาสนจักรปฏิบัติตนเป็นผู้รับใช้ด้วยความรักนี้ และส่งผ่านความรักไปยังทุกคน เป็นความรักที่ให้ภัยและแสดงออกด้วยการมอบตัวเองเป็นของขวัญ ดังนั้น ที่ใดก็ตามที่มีพระศาสนจักร ความรักเมตตาของพระบิดาเจ้าต้องปรากฏเห็นได้ชัดเจน ในละแวกวัดของเรา ในชุมชน สมาคม และในการดำเนินงานต่างๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ที่ใดก็ตามที่มีคริสตชน ที่นั่นทุกคนควรพบแหล่งแห่งความรักเมตตาได้” [20]

เราเองต่างได้รับเรียกให้ปฏิบัติความเห็นอกเห็นใจ ความรัก ความเมตตา และความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกันให้เป็นวิถีชีวิตที่แท้จริง เป็นกฎของพฤติกรรมในความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่น [21] สิ่งนี้เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงจิตเปลี่ยนแปลงใจของเรา พระพรของพระเจ้าจะใส่จิตใหม่ให้เรา นำใจ

หินออกไปและให้ใจเนื้อแก่เรา (เทียบ อสค 36:26) และเปิดออกไปสู่ผู้อื่นด้วยความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริง เนื่องจากความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกัน เป็นมากกว่า “ความรู้สึกเมตตาที่เลื่อนราง หรือความทุกข์ใจที่ตื่นขึ้นต่อเคราะห์กรรมของผู้คนจำนวนมากทั้งใกล้และไกล” [22] ความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกันคือ “ความตั้งใจแน่วแน่และพากเพียรที่จะอุทิศตนร่วมสร้างสรรค์ความดีส่วนรวม กล่าวคือ เป็นความดีสำหรับทุกคนและแต่ละคน เพราะเราต่างก็ต้องรับผิดชอบกันและกันอย่างแท้จริง” [23] และเพราะความเห็นอกเห็นใจกันหลังโหลมาจากความเป็นพี่น้องกัน

เมื่อมีความเข้าใจในแนวนี้ ความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกันก็เป็นทัศนคติด้านศีลธรรมและสังคมซึ่งสอดคล้องอย่างดีกับความสำนึกถึงหายนะต่างๆ ในยุคสมัยของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกยุคโลกาภิวัตน์ และสอดคล้องต่อการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างชีวิตของประชาชนแต่ละคนและชุมชนต่างๆ รวมถึงบรรดาชายและหญิงในส่วนอื่นๆ ของโลก [24]

สร้างวัฒนธรรมความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกันและความรักเมตตาเพื่อขจัดการนินทา

6. ความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกัน ในฐานะเป็นคุณธรรมและทัศนคติทางสังคมที่เกิดจากการเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจส่วนตัว ส่วนหนึ่งเรียกร่องการอุทิศตนจากผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาและการอบรม

ข้าพเจ้าคิดถึง **ครอบครัว** เป็นลำดับแรก ซึ่งได้รับเรียกให้ทำภารกิจหลักที่สำคัญในด้านการศึกษา ครอบครัวเป็นสถานที่แรกที่มีการดำเนินชีวิตและส่งต่อคุณค่าแห่งความรักและภราดรภาพ การอยู่ร่วมกันและการแบ่งปันกัน ความห่วงใยและดูแลเอาใจใส่กัน ครอบครัวยังมีสภาพแวดล้อมพิเศษสำหรับถ่ายทอดความเชื่อ ที่เริ่มต้นด้วยการแสดงออกด้านความศรัทธาต่างๆ ซึ่งแม่สอนลูกของตน [25]

บรรดาครูซึ่งมีภาระงานที่ทำทลายในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในโรงเรียนหรือในสถาบันอื่นๆ นั้น ควรมีความสำนึกว่าความรับผิดชอบของตนครอบคลุมไปถึงเรื่องคุณธรรม ชีวิตฝ่ายจิต และชีวิตทางสังคมด้วย คุณค่าของเสรีภาพ ความเคารพซึ่งกันและกัน และความเป็นปีกแผ่นหนึ่งเดียวกันสามารถส่งต่อไปถึงเด็กวัยอ่อนเยาว์ เมื่อพูดถึงนักการศึกษา สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ได้ตั้งข้อสังเกตว่า “สถานศึกษาทุกระดับ สามารถเป็นสถานที่แห่งการเปิดกว้างต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และผู้อื่น เป็นสถานที่ของการเสวนา ความผูกพันกันและการรับฟังอย่างตั้งใจ เป็นสถานที่ซึ่งคนหนุ่มสาวรู้สึกชื่นชมความสามารถส่วนตัวและความสมบูรณ์ในมิติภายในของตน และ

สามารถเรียนรู้ภาคภูมิใจในพื้นที่ของตน ขอให้คนหนุ่มสาวได้รับการสั่งสอนถึงการลิ้มรสความสุขอันเกิดจากการปฏิบัติความรักเมตตา และการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น รวมทั้งมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการสร้างสังคมที่มีความเป็นมนุษย์และเป็นพี่น้องกันมากยิ่งขึ้น” [26]

นักการสื่อสารก็มีความรับผิดชอบในการศึกษาและอบรมด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน เมื่อเครื่องมือสื่อสารข้อมูลเป็นที่แพร่หลายอย่างกว้างขวาง หน้าที่ประการแรกที่สำคัญที่สุดของพวกเขาคือการให้ความจริง มิใช่เพื่อผลประโยชน์โดยเฉพาะ สำหรับสื่อแล้ว “ไม่เพียงแต่การบอกข่าว แต่ยังหล่อหลอมความคิดของผู้ใช้สื่อของตน และด้วยวิธีนี้ สื่อสามารถมีคุณูปการที่สำคัญต่อการศึกษาของคนหนุ่มสาว เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องไม่ลืมว่า การเชื่อมโยงกันระหว่างการศึกษาและการสื่อสารนั้นใกล้ชิดกันอย่างมาก การศึกษาเกิดขึ้นผ่านการสื่อสารซึ่งมีอิทธิพลต่อการอบรมบุคคล ไม่ว่าจะทำให้ดีขึ้นหรือแย่ลงก็ตาม” [27]

นักการสื่อสารยังควรตระหนักว่า วิธีการที่จะได้มาซึ่งข้อมูลและเผยแพร่ออกไปสู่สาธารณชนนั้น ควรเป็นไปตามกรอบกฎหมายและเป็นที่ยอมรับในทางศีลธรรม

สันติภาพ : ผลพวงของวัฒนธรรมความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน ความรักเมตตาและความเห็นอกเห็นใจกัน

7. ในขณะที่รู้เห็นถึงภัยคุกคามที่เกิดจากโลกาภิวัตน์ของการนิ่งดูตายไม่ใส่ใจนั้น เรายังควรตระหนักว่าในสถานการณ์ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงข้างต้นนั้น ก็ยังมีความคิดริเริ่มเชิงบวกมากมายที่เราสามารถทำได้ เพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงความเห็นอกเห็นใจกัน ความรักเมตตา และความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน

ในที่นี้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างการอุทิศตนที่นายกองบางประการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเราทุกคนสามารถจัดการนิ่งดูตายไม่ใส่ใจได้ ด้วยการเลือกที่จะไม่ปิดตาของเราต่อเพื่อนบ้านของเรากิจการเหล่านี้สะท้อนแนวปฏิบัติที่ดีบนหนทางสู่สังคมที่มีความเป็นมนุษย์มากขึ้น

เมืองศกรเอกชนและองค์กรการกุศลจำนวนมาก ทั้งภายในและภายนอกประเทศาสนจักร ที่มีสมาชิกทำงานท่ามกลางโรคระบาด ภัยพิบัติ และการสู้รบ พวกเขาหาญกล้าสู้กับความยากลำบากและภัยอันตรายเพื่อให้การดูแลผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและคนป่วย และฝังผู้เสียชีวิต ข้าพเจ้ายังต้องการกล่าวถึงรายบุคคลและสมาคมต่างๆ ที่ให้ความช่วยเหลือแรงงานข้ามชาติที่ข้ามทะเลทรายและทะเลเพื่อชีวิตที่ดีกว่า ความพยายามเหล่านี้เป็นเรื่องชีวิตฝ่ายจิตและงานด้านร่างกายที่เกิดจากรักเมตตา ซึ่งเราจะได้รับการตัดสินในตอนท้ายชีวิตของเรา

ข้าพเจ้ายังคิดถึง **นักข่าวและช่างภาพ** ซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชน เกี่ยวกับสถานการณ์ที่ยู่ยากซึ่งรบกวนมโนธรรมสำนึกของเรา และทุกคนที่ทุ่มเทให้กับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิของชนกลุ่มน้อยด้านชาติพันธุ์และศาสนา ชนพื้นเมือง ผู้หญิง และเด็ก และพี่น้องชายหญิงผู้อ่อนแอเปราะบางที่สุดของเรา ท่ามกลางบรรดาผู้คนเหล่านี้ ยังมี **พระสงฆ์และธรรมทูต** จำนวนมากที่เป็นนายชุมพวาบาลที่ดี และยังคงอยู่เคียงข้างฝูงแกะของเขา และสนับสนุนพวกเขา โดยไม่ใส่ใจต่ออันตรายและความยากลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างการสู้รบ

มีครอบครัว มากมายสักเท่าไร ที่ต้องเสียสละอย่างยิ่งท่ามกลางความยากลำบากด้านอาชีพและสังคม เพื่อให้บุตรของตนได้รับการศึกษาที่ “สวนกระแสวัฒนธรรม” ด้วยคุณค่าความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน และภราดรภาพ มีครอบครัวอีกมากมายสักเท่าไรที่เปิดใจและบ้านของตนให้แก่ผู้ที่ขาดแคลน เช่น ผู้ลี้ภัยและผู้อพยพ! ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นพิเศษมายังทุกคน ทุกครอบครัว ชุมชนวัด คณะนักบวช อาราม และสักการะสถานต่างๆ ที่ตอบสนองต่อคำร้องขอของข้าพเจ้าในการต้อนรับครอบครัวผู้ลี้ภัยด้วยความเต็มใจ [28]

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวถึง **คนหนุ่มสาว** ผู้ร่วมทำงานสร้างความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว และ **ทุกคน** ที่ใจกว้างช่วยเหลือเพื่อนบ้านของตนที่เดือดร้อนทั้งในเมืองต่างๆ และในประเทศรวมทั้งที่อื่นๆ ทั่วโลก ข้าพเจ้าขอขอบคุณและสนับสนุนทุกคนที่มีส่วนร่วมในความพยายามดังกล่าว ซึ่งมักจะไม่มีใครสังเกตเห็น ความหิวกระหายหาความยุติธรรมของพวกเขาจะได้รับความตอบสนอง ความเมตตาของพวกเขาจะนำพาพวกเขาให้ได้รับความรักเมตตา และในฐานะผู้สร้างสันติ พวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า (เทียบ *มธ 5:6-9*)

สันติภาพในเครื่องหมายของปีศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเมตตา

8. ตามจิตตารมณ์ปีศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเมตตานี้ เราทุกคนถูกร้องเรียกให้สำนึกว่าการนั่งดูตายไม่ใส่ใจที่ปรากฏในชีวิตของเราเป็นอย่างไร และเราจะทำงานอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อปรับปรุงโลกรอบตัวเรา โดยเริ่มต้นจากครอบครัวของเรา เพื่อนบ้านและสถานที่ทำงานได้อย่างไร

ภาคประชาสังคม ก็ได้รับเรียกเช่นเดียวกัน ให้แสดงท่าทีห่วงใยอย่างเจาะจงและกล้าหาญต่อสมาชิกผู้อ่อนแอเปราะบางมากที่สุดของตน เช่น ผู้ต้องกักขัง แรงงานข้ามชาติ ผู้ที่ตกงานและคนเจ็บป่วย

ในส่วนของผู้ต้องกักขังนั้น เห็นได้ชัดว่ามีหลายกรณีที่จำเป็นเร่งด่วน ที่จะต้องมีมาตรการภาคปฏิบัติเพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขา เฉพาะอย่างยิ่งความห่วงใยเป็นพิเศษต่อผู้ที่ถูกกักขังในขณะรอการพิจารณาคดี [29] พึงต้องระลึกไว้เสมอว่าการลงโทษทางอาญามีจุดมุ่งหมายที่จะฟื้นฟูบำบัด ในขณะที่กฎหมายของประเทศก็ควรพิจารณาความเป็นไปได้ที่จะมีวิธีการลงโทษอื่นที่ไม่ใช่การกักขัง ในบริบทนี้ ข้าพเจ้าขอเรียกร้องผู้มีอำนาจในรัฐบาลต่างๆ อีกครั้งหนึ่ง ให้ยกเลิกโทษประหารชีวิตหากโทษนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ และพิจารณาความเป็นไปได้ที่จะให้มีการนิรโทษกรรม

ในส่วนของ**แรงงานข้ามชาติ** ข้าพเจ้าร้องขอให้มีการทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการอพยพย้ายถิ่น ที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความพร้อมต่อการต้อนรับผู้อพยพ ในขณะที่มีการเคารพสิทธิและความรับผิดชอบต่อกัน และอำนวยความสะดวกให้เกิดการปรับตัว เรายังต้องห่วงใยเป็นพิเศษต่อเงื่อนไขการตั้งถิ่นฐานอย่างถูกต้องตามกฎหมายของแรงงานข้ามชาติ ทั้งนี้เพราะการอยู่อาศัยอย่างหลวมๆ ซ่อนๆ สามารถนำไปสู่พฤติกรรมทางอาชญากรรมได้

ในปีศักดิ์สิทธิ์นี้ ข้าพเจ้าร้องขอ**บรรดาผู้นำประเทศต่างๆ** ให้แสดงท่าทีรูปธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อพี่น้องชายหญิงของเราที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการ*ไม่มีงานทำ ไร้ที่ดินและที่อยู่อาศัย* ข้าพเจ้ากำลังคิดถึงการสร้างงานที่มีศักดิ์ศรีเพื่อแก้ปัญหาการว่างงานที่เป็นภัยพิบัติทางสังคม ซึ่งส่งผลต่อหลายครอบครัวและคนหนุ่มสาว และมีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อสังคมโดยรวม การว่างงานสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อความรู้สึกด้านศักดิ์ศรีและความหวังของผู้คน และสามารถบรรเทาได้เป็นบางส่วนด้วยการจัดสวัสดิการให้กับผู้ว่างงานและครอบครัวของพวกเขา ไม่ว่าสิ่งเหล่านี้จะมีความจำเป็นเพียงใดก็ตาม เรายังต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อผู้หญิง ซึ่งโชคไม่ดีที่ยังต้องประสบกับการเลือกปฏิบัติในที่ทำงาน และกับคนงานบางประเภทที่มีสภาพการทำงานที่เสี่ยงหรือเป็นอันตราย และได้รับค่าตอบแทนไม่สมกับความสำเร็จของพันธกิจทางสังคมของพวกเขา

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอแสดงความหวังว่า จะมีการดำเนินการตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของผู้ป่วย โดยการให้หลักประกันว่าทุกคนจะสามารถเข้าถึงการรักษาพยาบาลและได้รับยาที่จำเป็นสำหรับชีวิต เช่นเดียวกับความเป็นไปได้ที่จะมีการดูแลรักษาที่บ้าน

ขอเรียกร้องบรรดาผู้นำประเทศให้มองข้ามดินแดนของตน เพื่อฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตนกับประชาชาติอื่นๆ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมที่แท้จริงและเข้าร่วมในชีวิตของประชาคมระหว่างประเทศ เพื่อให้หลักประกันต่อภราดรภาพภายในครอบครัวมนุษยชาติอีกด้วย

ด้วยความคิดนี้ ข้าพเจ้าขอเรียกร้องผู้นำประเทศต่างๆ สามประการด้วยกัน คือ ขอให้ละเว้นจากการตั้งประชาชนอื่นๆ เข้าสู่ความขัดแย้งหรือสงคราม ซึ่งไม่เพียงแต่ทำลายวัตถุปัจจัย มรดกทางวัฒนธรรมและสังคมเท่านั้น แต่ในระยะยาวนั้น ยังทำลายศีลธรรมและบุรณภาพทางจิตใจของพวกเขาอีกด้วย; ขอให้ยกหนี้สินหรือจัดการด้วยแนวทางที่ยั่งยืนต่อหนี้สินระหว่างประเทศของประเทศที่ยากจนกว่า; และการยอมรับนโยบายความร่วมมือที่มีความเคารพต่อคุณค่าของประชากรในท้องถิ่น มากกว่าที่จะก้มหัวให้กับการปกครองแบบเผด็จการของอุดมการณ์บางอย่าง และไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม จะไม่อนุวัติการกระทำใดๆ ที่เป็นอันตรายต่อสิทธิขั้นพื้นฐานและล่วงละเมิดมิได้ต่อการมีชีวิตของทารกที่อยู่ในครรภ์

ข้าพเจ้าขอมอบการไตร่ตรองเหล่านี้ พร้อมกับความปรารถนาดีสำหรับปีใหม่ ไว้กับคำเสนอวิงวอนของพระนางพรหมจารีมารีย์ พระมารดาของเรา ผู้ใส่ใจต่อความต้องการของครอบครัวมนุษยชาติของเรา เพื่อพระนางจะทรงได้รับประทานจากพระเยซูเจ้า พระบุตรของพระนาง ผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งสันติภาพ ตามคำภาวนาของเรา และได้รับพระพรสำหรับความพยายามในชีวิตประจำวันของเรา เพื่อโลกแห่งการเป็นพี่น้องกันและเป็นหนึ่งเดียวกัน

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 2015

วโรกาสสมโภชพระนางพรหมจารีมารีย์ผู้ปฏิสนธินิรมล
โอกาสการเปิดปีศักดิ์สิทธิ์พิเศษแห่งพระเมตตา

[1] SECOND VATICAN ECUMENICAL COUNCIL, Pastoral Constitution *Gaudium et Spes*, 1.

[2] Cf. *ibid.*, 3.

[3] Bull of Indiction of the Extraordinary Jubilee of *Mercy Misericordiae Vultus*, 14–15.

[4] Cf. BENEDICT XVI, Encyclical Letter *Caritas in Veritate*, 43.

- [5] Cf. *ibid.*, 16.
- [6] Encyclical *Populorum Progressio*, 42.
- [7] “As society becomes ever more globalized, it makes us neighbours but does not make us brothers. Reason, by itself, is capable of grasping the equality between men and of giving stability to their civic coexistence, but it cannot establish fraternity” (BENEDICT XVI, Encyclical Letter *Caritas in Veritate*, 19).
- [8] Apostolic Exhortation *Evangelii Gaudium*, 60.
- [9] Cf. *ibid.*, 54.
- [10] *Message for Lent 2015*.
- [11] Cf. Encyclical Letter *Laudato Si'*, 92.
- [12] Cf. *ibid.*, 51.
- [13] *Address to the Diplomatic Corps accredited to the Holy See*, 7 January 2013.
- [14] *Ibid.*
- [15] Cf. BENEDICT XVI, *Intervention during the Day of Reflection, Dialogue and Prayer for Peace and Justice in the World*, Assisi, 27 October 2011.
- [16] Cf. Apostolic Exhortation *Evangelii Gaudium*, 217–237.
- [17] “Until exclusion and inequality in society and between peoples are reversed, it will be impossible to eliminate violence. The poor and the poor peoples are accused of violence, yet without equal opportunities the different forms of aggression and conflict will find a fertile terrain for growth and eventually explode. When a society – whether local, national or global – is willing to leave a part of itself on the fringes, no political programmes or resources spent on law enforcement or surveillance systems can indefinitely guarantee tranquility. This is not the case simply because inequality provokes a violent reaction from those excluded from the system, but because the socioeconomic system is unjust at its root. Just as goodness tends to spread, the toleration of evil, which is injustice, tends to expand its baneful influence and quietly to undermine any political and social system, no matter how solid it may appear” (Apostolic Exhortation *Evangelii Gaudium*, 59),
- [18] Cf. Encyclical Letter *Laudato Si'*, 31 and 48.
- [19] *Message for the 2015 World Day of Peace*, 2.
- [20] Bull of Indiction of the Extraordinary Jubilee of Mercy *Misericordiae Vultus*, 12.

[21] Cf. *ibid.*, 13.

[22] JOHN PAUL II, Encyclical Letter *Sollicitudo Rei Socialis*, 38.

[23] *Ibid.*

[24] Cf. *ibid.*

[25] Cf. Catechesis for the General Audience of 7 January 2015.

[26] *Message for the 2012 World Day of Peace*, 2.

[27] *Ibid.*

[28] Cf. *Angelus Address of 6 September 2015*.

[29] Cf. Address to Delegates of the International Association of Penal Law, 23 October 2014.

